

LXXVIII

Jij houdt het nu vast en ik het altijd. In de stad
kleeft de trots in onverwachte zachtheid op de stoep.
Ik ben een vrouw die haar medemensen voedt.
Je kent me niet. Je kent mijn lichaam. Ik vraag of steel geen woorden.

Achteraf zal iemand beweren dat ik slapende oren
heb verhandeld, dat ik ze in manden door de riolen voer
en als geschoten vogels rond mijn enkels droeg.
Ik heb de karavaan met leugens nooit ontmoet.

Ik draag het altijd omdat ik op de klippen leef,
afstand neem, moet nemen. In mijn naam verschuilt
de liefde haar flarden die ik geruisloos stikte op je huid.

Vergeten is enkel honger naar zuiverheid.
Ik ken je niet, ik kus het moment uit je lippen.
Laten we strepen uit het heden breken,
elkaar zoekraken op een zebrapad.

Carmien Michels (1990)

Uit: We komen van ver
Uitgeverij Polis (2017)

“in mijn naam verschuilt de liefde haar flarden”